

Sahabenin Allah Yolunda Çektikleri Eziyetler 2

– Nuri Baş · 10 Ekim 2024

Bir davanın en büyük çilesini o davaya ilk gönül verenler çeker.

Nitekim İslam davasının en büyük çilesini de Allah Resulü ile birlikte Ona ve getirdiği hak dine ilk iman eden Mekke'li zayıf, güçsüz, kimsesiz, hamisiz sahabeler çekmişlerdir. Bu eziyet ve çileden her ne kadar fakir ve kimsesiz sahabeler daha çok çekmiş olsalar da Mekke'nin en asil kabilesi olan Kureyş kabilesine mensup asil ve zengin olan sahabeler de çekmişlerdir.

Mekke'li müşriklerden gördükleri zulüm ve işkencelerde, 13 senelik Mekke devrinde sayıca az ve maddî bakımdan son derece zayıf olan ilk mü'minlerin îmânını muazzam derecede kuvvetlendirdi. Onlar en zorlu akâid imtihanlarında muvaffak oldular, en ağır îman testlerinden yüz aklıyla geçtiler. Tarihteki emsalleri olan; Hazret-i Mûsâ'ya îmân ettikleri için Firavun tarafından kolları ve bacakları çaprazlama kestirilerek hurma dallarına asrılan sihirbazlar, Ashâb-ı Uhdûd'un hendeklerde yaktığı mü'minler, Taşlanarak katledilen Habîb-i Neccâr, Dakyanus'un zulmü yüzünden mağaraya sığınan Ashâb-ı Kehf ve; Arenalarda aslanların dişleri arasında îmanlarını koruyan ilk İsevîler gibi...

Mekkeli ilk Müslümanlar da sergiledikleri tâvîzsiz duruş ile îmanda zirveleştiler. Nâil oldukları îmânın bedelini; ağır işkencelere, baskılara tahammül ederek ödediler.

Önce Habeşistan'a, sonra Medîne'ye hicret ettiler. Mallarını ve evlerini geride bıraktılar. Eşyaları gasp edildi. Kan bağının yerine îman bağını koydukları için, Müslüman olmalarına karşı çıkan ailelerini ve akrabalarını terk etmek zorunda kaldılar.

Şimdi bunlara örnekler verelim:

HAZRETİ EBUBEKİR (R.a.)

Hazreti Ebubekir birgün Dar-ül Erkam da Allah Resulü ve iman etmiş bir avuç müminle otururlarken Kabe'ye gitmeyi müşriklere Allah'ın birliğinden bahsetmeyi teklif etti. Her ne kadar bu iş için daha vaktin erken olduğunu söylese de Efendimiz, Ebubekir ve diğer sahabelerinin ısrarına dayanamayarak kalkıp Mescidi Harama gittiler.

Orada Hz. Ebubekir kalbinin derinliklerinden gelen imani bir heyecan ile Allah'ın birliğinden, putlara tapmanın abesliğinden ve kötülüğünden bahsetmeye başlayınca orada bulunan müşriklerin saldırısına maruz kaldı. Müşrikler var güçleriyle ellerine ne geçerse onunla mübarek başına, yüzüne, gözüne, karnına, sırtına vuruyorlardı. Azılı müşrik Utbe bin Rabia acımasızca. demirli ayakkabılarıyla öldüresiye ve bütün kınıyla mübarek yüzüne vurup eziyordu. Öyleki yüzü gözünü tamamen ezilmiş tanınmayacak hale gelmişti. Amaçları öldürmekti. Sonunda kendi kabilesinden bir kaç kişinin araya girmesiyle müşriklerin elinden aldılar. Öyle bir hale gelmişti ki onu ölü diye bir beze sardılar evine öyle taşıdılar.

Akşama kadar baygın yattı.

Gözlerini açtığında "Resulallah ne haldedir, ne yapıyor? diye ilk işi Allah Resulünü sormak oldu. Kendisine çok aç ve bitkin olduğunu, bu yaralarla ölebileceğini, ölmemesi için bir iki lokma bir şeyler yemesi gerektiğini söylediler. O ise "Allah Resülü ne haldedir? sorusundan başka bir şey demiyordu. Allah Resulünden haber alamamak O'nun en büyük acısıydı.

Annesinin Resûl-i Ekrem'in dâvâsından haberi yoktu. Henüz îmân etmeyenler arasında bulunuyordu. Nasıl olursa olsun, Allah Resûlünün durumunu öğrenmeliydi. Annesine, "Git," dedi, "Hattab'ın kızı Ümmü Cemil'e sor. Resûlullah hakkında bana haber getir." Ümmü Cemil, îmân etmiş bahtiyar bir kadındı. Fakat, Resûl-i Ekrem'den aldığı dersle tedbirli ve ihtiyatlı davranıyordu. Ebû Bekir'in annesi Ümmü Hayr, ona, "Ebû Bekir senden Abdullah'ın oğlu Muhammed'i soruyor?" deyince; "Ben Onun hakkında bir şey bilmiyorum. Ama istersen beraber oğlunun yanına gidelim." diye cevap verdi. Aslında, Ümmü Cemil'in Resûlullah'dan haberi vardı. Ancak, bir tertip ve tuzakla karşı karşıya bulunma ihtimalini göz önünde bulundurarak böyle cevap vermişti. Hazret-i Ebû Bekir'i yüzü gözü yarılmış bir vaziyette gören Ümmü Cemil'in içi burkuldu ve kendisini zaptedemeyerek, "Sana bunları reva gören bir kavim, şüphesiz azgın ve sapkındır. Allah'tan dileğim, onlardan intikamını almasıdır." diye haykırdı.

Ümmü Cemil'den Resûl-i Ekrem'in selamette olduğunu öğrenmesine rağmen Hazret-i Ebû Bekir'in içi, yine de rahat etmiyordu. Annesine, "Vallahi, gidip Resûlullahı görmedikçe, ne yer ne de içerim!" dedi. Onu, Resûl-i Ekreme götürmekten başka çare yoktu. Fakat bu hâliyle nasıl giderdi? Dârü'l-Erkam'a kadar nasıl yürüyebilirdi? Etraf tenhalaşınca, annesi ve Ümmü Cemil'e yaslanarak sendeleye sendeleye Resûlullahın huzuruna vardı. Senelerden beri birbirlerini görmemiş candan dostlar gibi kucaklaştılar. Resûl-i Ekrem'in durumunu gözleriyle gördükten sonra, "Annem, babam sana fedâ olsun, yâ Resûlallah! O azgın, sapkın adamın (Utbe bin Rabia) yüzümü yerlere sürtüp, bilinmez hâle getirmesinden başka herhangi bir üzüntüm yok." diye konuştu.

O anda bile Hazret-i Ebû Bekir'in gönlü îmân ve İslâma hizmet aşkıyla alev alev yanıyordu. Peygamber Efendimize annesini göstererek, "Bu annem, Selmâ'dır." dedi. "Onun hakkında Allah'a duâda bulunmanızı arzu ediyorum. Umulur ki Allah, onu Cehennem ateşinden hatrın için kurtarır."

Bu samimi arzu, samimi duâ ile birleşti ve o anda orada Ümmü'l-Hayr Selmâ Hâtun bahtiyar mü'minler safına katıldı.

Devam edecek